

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 65/2020-19

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom Mgr. Petrom Hargašom, Košická 56, Bratislava, proti postupu Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 2/2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 1. novembra 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 2/2022 (ďalej len „napadnuté konanie“). Ďalej navrhuje prikázať krajskému súdu v napadnutom konaní konať bez zbytočných prietahov a priznať mu finančné zadosťučinenie v sume 15 000 eur a náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ 22. októbra 2014 podal na Okresnom súde Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) žalobu o zaplatenie sumy 40 719,81 eur z titulu doplatenia oprávnených výdavkov projektu proti žalovanej [REDAKOVANÉ]. Okresný súd vo veci prvýkrát meritórne rozhodol rozsudkom č. k. 4 C 190/2014 zo 17. decembra 2015. Proti rozsudku súdu prvej inštancie

podal sťažovateľ 22. januára 2016 odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 7 Co 90/2016-670 z 26. septembra 2018 (teda viac ako po dva a pol roku od podania odvolania, pozn.). Sťažovateľ podal 10. januára 2019 dovolanie. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací uznesením č. k. 8 Cdo 146/2019 z 22. januára 2020 rozsudok krajského súdu č. k. 7 Co 90/2016-670 zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Po vrátení veci rozhodol okresný súd v poradí druhým rozsudkom č. k. 4 C 190/2014-2432 z 3. mája 2021, proti ktorému podala v marci roku 2021 odvolanie žalovaná. Z odpovede na sťažnosť na prieskum adresovanej predsedovi súdu vyplýva, že odvolaciemu súdu bola vec predložená na rozhodnutie 10. januára 2022 pod sp. zn. 3 Co 2/2022 a teda boli vykonané všetky úkony (boli zabezpečené aj vyjadrenia strán) na to, aby odvolací súd mohol vo veci iba rozhodnúť. Sťažovateľ zdôrazňuje, že krajský súd už o prvom odvolaní rozhodoval viac ako 2 a pol roka (konanie vedené pod sp. zn. 7 Co 90/2016-670, pozn.) a v súčasnosti o odvolaní rozhoduje viac ako 9 mesiacov od predloženia veci na rozhodnutie a 13 mesiacov od podania odvolania.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti namietá, že krajský súd v odvolacom konaní koná veľmi pomaly, čím porušuje jeho právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieskumov. Okrem nečinnosti súdu upriamuje pozornosť aj na to, že krajský súd v minulosti rozhodol v predmetnom súdnom konaní nesprávne, pretože dovolací súd musel jeho rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť späť na ďalšie konanie (k tomu bližšie bod 2 odôvodnenia tohto rozhodnutia). Je presvedčený, že krajský súd okrem toho, že dlho rozhodoval priamo v odvolacích konaniach, tak zapríčinil predĺženie konania aj o čas, keď bola vec predložená na rozhodovanie najvyššiemu súdu o podanom dovolaní. Ak by totiž krajský súd riadne posúdil odvolanie sťažovateľa a jeho námietky už v prvom odvolacom konaní (sp. zn. 7 Co 90/2016, pozn.), tak by dospel k záveru, že vec má byť vrátená súdu prvej inštancie a vecou by sa tak nemusel zaoberať dovolací súd. Sťažovateľ vyjadruje presvedčenie, že krajský súd mal prihliadnuť na fakt, že vo veci už raz rozhodoval (pričom rozhodol nesprávne), a teda mal v napadnutom konaní rozhodnúť prednostne. Návrh na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 15 000 eur sťažovateľ odôvodňuje tým, že sa nachádza v právnej neistote viac ako 8 rokov odo dňa podania žaloby a zároveň musel vynaložiť náklady na právne služby a súdny poplatok v dovolacom konaní.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie práv sťažovateľa (bod 1 odôvodnenia tohto rozhodnutia) z dôvodu dĺžky trvania súdneho sporu a nečinnosti krajského súdu v napadnutom konaní. Hoci sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti poukázal na celkovú dĺžku trvania súdneho sporu (8 rokov), ako aj predchádzajúce odvolacie konanie vedené na krajskom súde pod sp. zn. 7 Co 90/2016, formuláciou petitu zároveň vymedzil predmet prieskumu ústavného súdu na konanie vedené krajským súdom ako súdom druhej inštancie pod sp. zn. 3 Co 2/2022.

5. Ústavný súd pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (to platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru, pozn.) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím (m. m. IV. ÚS 221/04).

6. Ústavný súd poznamenáva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru niet zásadnejších rozdielov, a preto aj vzhľadom na skutočnosť, že ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti rešpektuje judikatúru a vychádza z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno namietať porušenie označených práv (t. j. podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru) posudzovať v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti spoločne (m. m. IV. ÚS 120/2018).

7. Ústavný súd vo fáze predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti považoval za vhodné požiadať krajský súd o vyjadrenie sa k jej obsahu [§ 56 ods. 6 veta za bodkočiarkou zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)]. Krajský súd vo svojom vyjadrení č. k. 1SprV/540/2022 z 18. novembra 2022, súčasťou ktorého je aj vyjadrenie predsedníčky senátu 3Co a zároveň sudkyne spravodajkyne v predmetnej veci, uviedol, že vec napadla krajskému súdu 10. januára 2022. K dnešnému dňu vec nie je rozhodnutá, najmä z dôvodu aktuálneho množstva a skladby spisov v súdnom oddelení 3 Co (k 31. októbru 2022 spolu 137 nevybavených vecí, z toho referujúca sudkyňa 51 nevybavených vecí), ako i spôsobu ich vybavovania podľa poradia zodpovedajúceho prideleným číslam spisových značiek tak, ako boli podané na krajskom súde. Zákonná sudkyňa bola toho názoru, že je nutné zohľadniť veci, ktoré vyžadujú prednostné vybavenie, t. j. tie, ktoré podľa Rozvrhu práce krajského súdu na rok 2022 je potrebné vybaviť s osobitnou rýchlosťou, do ktorej kategórie však vec sťažovateľa nepatrí. Vzhľadom na zaťaženosť v senáte, skladbu riešených vecí, prihliadajúc i na náročnosť samotnej pridelenej veci, je predpoklad, že vec po jej naštudovaní a vykonaní potrebných procesných úkonov (doručenie podaní zástupcom strán sporu, aktuálne i podania z 10. októbra 2022) bude rozhodnutá v prvom štvrtroku 2023.

7.1. Ak sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namietať, že krajský súd už v minulosti vo veci rozhodol, a to rozsudkom č. k. 7 Co 90/2016 z 26. septembra 2018, ktorý bol zrušený uznesením najvyššieho súdu č. k. 8 Cdo 146/2019 z 22. januára 2020 a vec bola vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, pričom vytýkal nielen prietahy v odvolacom konaní (odvolací súd rozhodol po 2,5 roku od podania odvolania), ale i nesprávnosť samotného rozhodnutia odvolacieho súdu, k uvedeným skutočnostiam sa zákonná sudkyňa nemôže vyjadriť, keďže nebola členkou vec prejednávajúceho senátu 7Co. Obdobne tak jej neprináleží vyjadrovať sa k spôsobu vybavenia sťažnosti sťažovateľa na porušovanie jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov adresovanej predsedovi tunajšieho súdu, s ktorým sťažovateľ nebol spokojný.

7.2. Krajský súd v závere uviedol, že dôvody, ktoré bránili skoršiemu prejednaniu a rozhodnutiu veci, sú výlučne objektívnej povahy, a vyslovil názor, že ústavný súd by mal pri svojom rozhodovaní vo vzťahu k uplatnenej ústavnej sťažnosti prihliadnuť na všetky uvedené skutočnosti.

8. Sťažovateľ písomným podaním z 13. januára 2022 vyjadril nesúhlas vo vzťahu k argumentácii krajského súdu týkajúcej sa nadmernej zaťažnosti senátu. Zdôraznil, že krajský súd nedisponuje iba jedným sudcom, a preto krajský súd nemôže ospravedlniť prietahy preťaženosťou konkrétneho oddelenia. Okrem toho samotná preťaženosť súdu neznamena, že konanie sťažovateľa netrpí prietahmi a nemôže byť ospravedlniteľným dôvodom na to, aby nebolo konštatované, že konanie trvá neprimerane dlho, a to aj s poukazom na rozhodovanie iných súdov (napr. Krajský súd v Prešove vedel v obdobnej veci rozhodnúť do 10 mesiacov, rozsudok sp. zn. 7 Cob 21/2022, pozn.).

8.1. Podľa sťažovateľa krajský súd iba nejasne odhaduje, kedy príde k rozhodnutiu vo veci, pričom je evidentné, že súd v konaní nepostupuje. To, že sa krajský súd zaoberá podaniami vykonanými žalovanou v danom konaní (napr. podanie z 10. októbra 2022) po predložení veci odvolaciemu súdu (teda po 10. januári 2022), neznamena, že súd vo veci koná. Odvolací súd má vo veci rozhodnúť na podklade odvolania, a nie zaoberať sa vyjadreniami strán, ktoré sú zaslané po tom, ako je vec predložená na rozhodnutie. Všetky potrebné úkony urobil súd prvej inštancie a odvolací súd má na podklade takýchto úkonov už iba rozhodnúť. Krajský súd je vo veci nečinný a preposiela iba podania, ktoré vo veci nemali byť vôbec urobené, pretože súd mal dávno rozhodnúť, iba tým zahľucuje sťažovateľa, ktorý na tieto podania musí reagovať a vynakladať energiu na poukázanie bezobsažnosti podaní urobených žalovanou stranou. Krajský súd mal rozhodnúť v prvej polovici roka 2022 a dnes by sťažovateľ nemusel plytvať energiu na podávanie sťažností na prietahy v konaní, na podávanie ústavnej sťažnosti a na reagovanie na vyjadrenia žalovanej, ktoré nemali byť vykonané, ak by súd rozhodol riadne a včas.

9. Niet pochyb o tom, že konanie o žalobe sťažovateľa trvá neprimeranú dobu. Vecou sťažovateľa však nie je len konanie o odvolaní žalovanej proti druhému rozhodnutiu okresného súdu, ale konanie o jeho žalobe ako celku. Hoci sťažovateľ verbalizuje aj prietahy v postupe krajského súdu, v konaní o jeho odvolaní vedenom pod sp. zn. 7 Co 90/2016 petitom ústavnej sťažnosti namieta len postup krajského súdu v poradí druhom odvolacom konaní, teda v jednom už skončenom a v druhom, ktoré prebieha od predloženia veci okresným súdom 10. januára 2022. Tým definuje rozsah prieskumu prietahov ústavným súdom, ktorý zužuje len na postup krajského súdu v ostatnom odvolacom konaní.

10. Ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou pripomína, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 46/01, II. ÚS 57/01, III. ÚS 359/08). Pojem „zbytočné prietahy“ je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. Len v prípade, ak ústavný súd zistí, že postup všeobecného súdu sa vyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy, môže vysloviť porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (I. ÚS 38/04, III. ÚS 24/04, III. ÚS 372/06). V prípade, ak ústavný súd zistí, že postup všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, návrh odmietne ako zjavne neopodstatnený (I. ÚS 38/04, II. ÚS 199/02, III. ÚS 24/04, III. ÚS 372/06, IV. ÚS 290/04).

11. Z vyjadrenia krajského súdu je zrejmé, že hoci sa jeho postup ako súdu odvolacieho z pohľadu časového rámca nejaví ako úplne optimálny, doterajšia celková dĺžka napadnutého konania ku dňu podania ústavnej sťažnosti (10 mesiacov), ako aj sťažovateľom namietaná „nečinnosť“ krajského súdu nenapĺňa svojou intenzitou požiadavku závažnosti do takej miery, aby táto dosiahla ústavnoprávny rozmer. V konkrétnom prípade sťažovateľa je potrebné vziať do úvahy povahu konania súdu druhej inštancie, ktoré je v rámci Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) koncipované ako konanie, keď odvolací súd nemusí vo veci nariadiť pojednávanie, čím zákonodarca sledoval práve rýchlosť, efektívnosť a hospodárnosť odvolacieho konania. Je na úvahe konkrétneho odvolacieho senátu, či rozhodne bez nariadenia pojednávania. Ak odvolací senát rozhoduje o odvolaní bez nariadenia pojednávania, nemožno časový úsek v danej situácii od podania odvolania do konečného rozhodnutia súdu druhej inštancie označiť ako „nečinnosť“ (m. m. I. ÚS 35/2021, I. ÚS 64/2022). Je nutné prihliadnuť na časový rámec, ktorý je potrebný na oboznámenie sa s obsahom súdneho spisu, procesným postupom súdu prvej inštancie, dôvodmi odvolania a vyjadreniami strán sporu (II. ÚS 4/2021). Vo veci sťažovateľa je zložitost' prieskumu rozhodnutia znásobená aj tým, že ide o rozsiahly spisový materiál. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že skutočnosť, že súd nevykonáva žiadne úkony, nemusí nevyhnutne znamenať, že nekoná a vecou sa nezaobera (pozri aj III. ÚS 106/2018).

12. Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) pri poskytovaní ochrany práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorého obsahové komponenty sú v zásade identické s obsahom základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, uplatňuje kritérium významu veci z pohľadu sťažovateľa a v tejto súvislosti diferencuje posudzovanie primeranosti plynulosti konania do troch skupín; ide o konania vyžadujúce primeranú rýchlosť, osobitnú rýchlosť alebo výnimočnú rýchlosť (m. m. III. ÚS 254/2015, III. ÚS 181/2011, II. ÚS 276/2020, I. ÚS 48/2021). Pri posúdení ústavnej sťažnosti sťažovateľa ústavný súd poukazuje aj na judikatúru ESLP, ktorá okrem iného potvrdzuje, že v špecifických prípadoch je pri posudzovaní doby konania pred súdnymi orgánmi potrebné brať do úvahy aj samotný predmet konania, t. j. čo je pre účastníka konania v tomto konaní v stávke – „at stake“ (rozsudok ESLP z 31. 3. 1987, X. v. Francúzsko, rozsudok ESLP z 20. 3. 1989, Bock v. Nemecko, rozsudok ESLP z 31. 3. 1992, X. v. Francúzsko, rozsudok ESLP z 26. 4. 1994, Vallée v. Francúzsko, rozsudok ESLP z 8. 2. 1996, A. a iní v. Dánsko a i.). Hoci je predmet konania pre sťažovateľa nepochybne dôležitý, žaloba o zaplatenie peňažnej pohľadávky nepatrí z pohľadu judikatúry ESLP medzi konania vyžadujúce osobitnú či výnimočnú rýchlosť rozhodovania.

13. Ak sťažovateľ v dôvodoch ústavnej sťažnosti namieta postup krajského súdu v predchádzajúcom odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 7 Co 90/2016 (bod 3 odôvodnenia tohto uznesenia), ústavný súd s poukazom na § 45 zákona o ústavnom súde a svoju viazanosť rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania vrátane jeho petitu uvádza, že podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. II. ÚS 445/2016, II. ÚS 751/2017, IV. ÚS 632/2018) sa ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (i čl. 6 ods. 1 dohovoru) poskytuje v konaní pred ústavným súdom zásadne len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie tohto základného práva označenými orgánmi (v tomto prípade krajským súdom v predchádzajúcom odvolacom konaní) ešte mohlo trvať.

13.1. Preto, čo sa týka namietaných prietáhov v konaní na krajskom súde v prvom odvolacom konaní, treba uviesť, že v tejto veci bolo rozhodnuté rozsudkom krajského súdu z 26. septembra

2018, a preto je táto sťažovateľom namietaná časť konania právoplatne skončená, čo vedie k záveru, že aj v tejto časti je ústavná sťažnosť zjavne neopodstatnená, keďže smeruje k časti konania, v ktorom už nedochádza k porušovaniu jeho základných práv.

14. V súvislosti s námietkou sťažovateľa vo vzťahu k povinnosti krajského súdu vybaviť jeho vec prednostne, keďže v minulosti už raz o podanom odvolaní rozhodoval ústavný súd, poznamenáva, že odvolací súd sa pre účely vydania kvalifikovaného rozhodnutia musí vždy riadne a komplexne oboznámiť s celým spisovým materiálom, nemôže sa spoliehať na svoje „spomienky“, a to ani v prípade, ak by medzi rozhodovaním odvolacieho súdu uplynulo menej ako 5 rokov, navyše, keď odvolania boli podané odlišnými subjektami [bližšie k tomu I. ÚS 390/2019 (ZNaU 51/2019)].

15. Komplexným posúdením veci, s prihliadnutím na doterajšiu dĺžku vedenia sporu súdom druhej inštancie, ústavný súd nevzhladol v postupe krajského súdu také pochybenia, ktoré by mali za následok vznik neodôvodnených prietáhov. K takémuto záveru dospel aj s prihliadnutím na rozhodovacia prax a judikatúru ESLP v obdobných veciach, podľa ktorej dĺžka súdneho konania na jednom stupni v trvaní dvoch až troch rokov v závislosti od povahy a zložitosti veci, nie je v rozpore s právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. III. ÚS 50/2015).

16. Vzhľadom na konkrétne okolnosti danej veci, napriek celkovej dĺžke konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 4 C 190/2014, ústavný súd dospel pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti sťažovateľa k záveru, že neexistuje okolnosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o porušení sťažovateľom namietaných právach. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde. Tento záver je následkom nesprávneho procesného uchopenia zrejmých prietáhov v postupe súdov, keď sťažovateľ nenamieta konanie ako celok, ale zameriava sa len na postup krajského súdu, ktorý sám osebe k porušeniu jeho základných práv nevedol. Nie je dôvod na to, aby boli krajskému súdu pričítané i tie prietahy, ktoré svojou nečinnosťou nespôsobil a ktoré zrejme plynú z postupu okresného súdu, ktorý však sťažovateľ rozsahom svojej ústavnej sťažnosti nenamieta (III. ÚS 474/2021).

17. Nad rámec veci si ústavný súd dovoľuje pripomenúť, že z jeho postavenia a nezameniteľnej úlohy ako orgánu ochrany ústavnosti mimo sústavy všeobecných súdov je možné vyvodiť aj prirodzene naplniteľnú požiadavku dôstojnosti konania vedeného pred ním, k čomu má náležite prispieť aj inštitút povinného zastúpenia sťažovateľa kvalifikovaným právnym zástupcom. Ústavný súd nemohol opomenúť často opakujúci sa výrazný akcent sťažovateľa o tom, ako mal v jeho veci krajský súd postupovať a rozhodnúť, pričom nečinnosť a „nadbytočné“ úkony realizované krajským súdom sťažovateľa zaťažujú (k tomu bližšie bod 8.1. odôvodnenia tohto rozhodnutia). Vyjadrenie subjektívneho názoru sťažovateľa považoval za súčasť jeho sťažnostnej argumentácie, ktorá však v konečnom dôsledku vybočuje z rámca dôstojnej prezentácie jeho písomného prejavu.

18. Pretože ústavná sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa jej ďalšími požiadavkami uvedenými v návrhu na rozhodnutie, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

19. Toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej [§ 55 písm. a) zákona o ústavnom súde], a preto nebráni tomu, aby po splnení všetkých zákonom predpísaných náležitostí sťažovateľ v tejto veci v prípade zotrvania na stanovisku, že postupom všeobecného súdu v napadnutom konaní dochádza k zbytočným priet'ahom, za splnenia zákonom stanovených podmienok predložil ústavnému súdu novú ústavnú sťažnosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 2. februára 2023

Jana Baricová
predsedníčka senátu